

... când a venit ISUS în casa mea

Totul a început cu aceea, că am invitat un urmaș tânăr al Domnului Isus să locuiască la mine în timpul șederii sale în oraș.

Acest bărbat tânăr era cu adevărat înflăcărat pentru Hristos; el I se dăruise cu totul. Fiecare fibră a ființei sale era cu totul dedicată Domnului. Nu era întotdeauna comod să fii în compania sa. Dar, oricum ar fi, am parcat mașina în fața casei mele și în timp ce mergeam spre ușă, el a spus: „Va fi interesant să locuiesc în casa bărbatului care a scris „Adevărata ucenicie””. La cuvintele sale m-au trecut fiori calzi și reci. Am început să străbat cu gândul diferitele camere ale casei și am reflectat la ce ar putea oare să vadă în ele. M-am întrebat dacă el va vedea în proprietățile mele o legătură directă spre Împărăția lui Hristos sau dacă le va considera ca pe un lux inutil, care trădează indiferența mea insensibilă față de starea prezentă îngrozitoare a lumii. Pacea mea a fost tulburată serios.

Dar în timp ce descuiam ușa m-am gândit: „De ce-ți faci gânduri pentru ce ar putea să vadă acest bărbat tânăr? Domnul Isus este Cel căruia trebuie să-I fii pe plac. Iar El vede casa ta tot timpul. Ce vede El zi de zi în ea?” Îmi amintesc că F.W. Grant a spus odată: „Nu există un test mai bun pentru ceva, decât acela cum arată lucrurile în prezența Sa.” Dar prin aceasta am fost și mai indispus.

Una a dus la alta. Am început să-mi imaginez că-L iau pe Domnul Isus Însuși în casa mea. Musafirul meu nu mai era ucenicul devotat; era Domnul Însuși. Astăzi nu era numai Păstorul și Mântuitorul meu, ci și Acela care mă cercetează. În prezența Sa am văzut lucrurile așa cum nu le-am văzut înainte.

Înainte să pornim la drum prin casă, ar trebui să amintesc că nu toate lucrurile descrise aici se potrivesc la mine și la casa mea. Dar le-am prezentat intenționat așa, ca să dau o imagine cuprinzătoare a ceea ce Domnul Isus ar putea să vadă într-un cămin creștin „normal”.

Biroul

Ușa casei era deschisă și am intrat în biroul spațios.

Chiar în fața noastră stătea biroul meu iubit – un Chippendale veritabil. Pe el zăceau carnetele mele de economii, acțiunile, hârtiile de valoare și polițele de asigurări. Azi dimineață le-am scos din seiful din perete ca să le verific. În lumea aceasta de nesiguranță și inconsecvență îmi dă un anumit sentiment de siguranță să le fac să-mi alunece în mâini, după cum va înțelege oricine. Dar când a trebuit să părăsesc subit casa, le-am lăsat în mod stupid deschise pe masă.

Acum zac tot acolo, spre marele meu necaz, când Isus S-a îndreptat încet spre birou. Pe birou mai era încă ceva – un glob pământesc - și lângă el era calendarul meu preferat de versete. A fost o întâmplare ciudată că versetele zilei de astăzi au fost tocmai Matei 6,19-21: **„Nu vă strângeți comori pe pământ, unde molia și rugina le strică și unde hoții le sapă și le fură; ci strângeți-vă comori în cer, unde nici molia, nici rugina nu le strică și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură, căci acolo unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta.”**

Oarecum, etalarea neintenționată a bogăției mele a fost penibilă pentru mine. De aceea mi-am adunat repede la un loc comorile și mi-am pus inima înapoi, în seif. Când am ajuns înapoi la

birou, Domnul Isus încă mai stătea acolo și se uita pe glob, unde privea îngândurat diferitele continente și țări.

Fără ca El să spună ceva, eu am fost străpuns de cunoștința a ceea ce ar putea să însemne aceste „asigurări” ale mele pentru răspândirea mondială a Evangheliei. Am fost sigur că El, în timp ce privea globul, nu-și făcea prea multe gânduri pentru granițele geografice, ci mai mult pentru sufletele omenești pentru care murise pe crucea de pe Golgota.

El și-a ridicat privirea și a spus: „*Trăiești tu în credință?*”

Am crezut mereu aceasta despre mine. Nu fusesem eu activ în lucrarea Domnului? N-am ieșit eu la capăt cu un venit modest? Am început să bâigui o oarecare scuză. Părea că ea nu-L impresionează. A întrebat: „*În ce măsură se deosebește, propriu-zis, viața ta de cea a unui om de afaceri obișnuit de astăzi? Amândoi puneți ceva deoparte pentru vremuri grele. Amândoi depindeți de lucrurile materiale cu privire la siguranța voastră. În ce măsură se deosebește viața voastră chiar și numai într-un singur punct? Nu trăiți voi amândoi prin vedere și nu prin credință?*”

Dacă El vedea lucrurile în felul acesta, trebuie să recunosc, desigur, că avea dreptate. Pentru mine a fost un șoc considerabil că a trebuit să recunosc că cel puțin în această privință viața mea nu era în nici un caz altfel decât cea a cunoscutului meu neconvertit.

Deasupra biroului atârnav certificatele mele. Pentru ele și pentru diploma mea, care atârna alături, am muncit din greu. Ce mândru eram că am făcut o treabă excelentă în așa de multe domenii! Adică am fost mândru atâta timp, până când mi-a spus încet: „*De ce ai năzuit la toate aceste onoruri?*”

Aceasta a fost tot ce a spus.

Niciodată mai înainte nu mi-am dat seama cât de intens am căutat pentru mine lucruri mari. Dar atunci mi-au venit în minte cuvintele Domnului, prin Ieremia: „**Și tu cauți pentru tine lucruri mari? Nu căuta!**” (Ieremia 45,5). Și în clipa aceasta mi-am adus aminte și de ce a spus odată Rudyard Kipling (Adnotarea traducătorului: autorul „Cărții junglei”, „Kim” și a multor altele, laureat al premiului Nobel pentru literatură) unei clase de absolvire de la Universitatea McGill: „*Dacă treceți prin viață, nu năzuiți după glorie sau bani sau putere, căci într-o zi veți sta în fața unui om pentru care toate aceste lucruri n-au valoare și atunci veți recunoaște dintr-odată cât de săraci sunteți.*”

În clipa aceasta am observat că am întâlnit acest om și mi-am dat seama cât de sărac lipit eram.

Baia

Când mergeam de-a lungul holului am aruncat o privire în baie și am văzut toate acele articole de toaletă, sticlulele, cutiuțe și pahare, toate micile aparate și alte lucruri. Periuța mea electrică de dinți atârna lângă dulăpiorul cu medicamente. Ea fusese pentru mine întotdeauna justificabilă de la sine înțeles. Dar acum mă miram eu însumi de mine. O periuță de dinți normală, de mână, și-ar fi atins scopul la fel de bine. Iar cu diferența de preț ar fi putut cineva din îndepărtata Malaiezie să asculte Evanghelia. Aceasta nu mi-a trecut niciodată prin cap. Eram ca bătut de recunoașterea propriei mele nemernicii. Îmi doream să pot cădea la picioarele Lui ca mort, asemenea lui Ioan. Această toată trăire era realmente zdrobitoare.

Sufrageria

Am mers în sufragerie și din fericire nu exista nimic deosebit de penibil acolo – nimic în afară de serviciul de argint de pe servanță. Aceasta m-a neliniștit, căci am citit de curând într-o carte a lui A.T. Pierson: „În căminele creștine zace îngropat, sub formă de veselă din aur și argint și obiecte inutile de podoabă, suficient ca să se construiască o flotă de 50 000 de corăbii, să fie umplute cu Biblii și să fie încărcate complet cu misionari, ca să ridice în orice cotlon părăsit un locaș de adunare și în decurs de un an orice suflet viu să fie confruntat cu Evanghelia.”

Fără să spună un cuvânt, Isus a dat din cap afirmativ, oarecum ca semn al încuviințării la gândurile mele.

Firește că pe masă nu era mâncare, nimic altceva decât fața de masă ornamentală. Și totuși nu m-am putut abține să mă gândesc la multele mese festive, când am stat la masa aceasta și ne-am îmbuibat cu mâncare - și am mâncat până ne-a fost rău; apoi ne-am târât până la fotoliul alăturat ca să ne refacem după efortul uriaș - și să așteptăm masa de seară.

Deodată m-am gândit la cei 7 000 de oameni care mor zilnic de foame în țări în care mâncarea conștientă de calorii este necunoscută, iar curele de slăbire sunt absurde. M-am simțit mizerabil!

Pe când Domnul Isus stătea aici așa, mi-am amintit că El a vorbit de multe ori despre post, dar eu am depus mereu aceste versete într-un sertar de istoria mântuirii; ele nu erau astăzi de aplicat la noi. Dar acum nu mai eram așa de sigur. Poate că El Se referea într-adevăr la ce spunea.

Dormitorul

Fusese imprudent din partea mea să las deschisă ușa dulapului de haine. El arăta ca un magazin de haine în miniatură. Din perete în perete: costume, și paltoane, și cămăși. Într-adevăr, nu-mi trebuiau toate, dar îmi dezmierdau oarecum eul. Și era întotdeauna un sentiment plăcut când oamenii făceau remarci plăcute despre ele.

Domnul Isus nu mi-a zis nimic. Nu era necesar. Ajungea numai prezența Sa. Sus în dulap erau numeroase bijuterii și diferite bibelouri; pe parcursul educației și a instruirii mele am învățat să prețuiesc calitatea. Acum mă întrebam cine va primi aceste lucruri, dacă eu ar trebui să mor în noaptea aceasta. Niciodată nu mi-a venit gândul să le pun la dispoziție pentru lucrarea Domnului.

Deodată mi-am amintit că odată am primit prin poștă un plic gros. El provenea de la o văduvă creștină. Am derulat puțin hârtia vătuită și a căzut din ea un inel cu diamant. În scrisoarea scria: „Dumnezeu a vorbit cu mine despre acest inel. El este proprietatea mea foarte valoroasă, dar eu vreau să I-l dau Lui. Vă rog să-l folosiți pentru lucrarea lui Isus.”

În timp ce mă preocupau aceste gânduri, am observat un verset biblic pe perete, pe care l-am câștigat la un concurs, la școala duminicală, pentru învățarea pe dinafară. „**Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.**” M-am gândit la toate acele haine, la toate bijuteriile, la risipa egoistă de bani. Și apoi - „**Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți.**”

Camera de zi

În continuare am mers în camera de zi. În colț stătea echipamentul meu de golf. Domnul a remarcat: „*Joci cu plăcere golf?*” Această întrebare mi-a fost suficientă ca să încep o prelegere

entuziastă despre detaliile mai fine ale jocului. Eu însumi am fost surprins cât de exact și de cuprinzător mă pricepeam la golf. Dar după ce am terminat de vorbit și Isus n-a spus nimic, am început să gândesc altfel despre acest subiect. Mă întrebam de ce n-am fost la fel de entuziast și de zelos să le împărtășesc altora Evanghelia. Și mă întrebam dacă am cu adevărat dreptul să consum atâția bani și timp numai ca să azvârl o minge mică, albă, prin împrejurimi. Pe masă era un jurnal – jurnalul scurtei mele vizite la Atena. Fusese o minunată călătorie de concediu și firește că puteam s-o îndreptățesc – din cauza referirilor la Atena din Biblie. Vizita la Acropole, la areopag și la Partenon a fost un eveniment de neuitat.

Mi s-a întâmplat ceva ciudat când am venit acasă. Un prieten m-a întrebat: „*Ai avut în Grecia un oarecare rod?*” I-am povestit totul despre portocale și grepfrut și despre strugurii gustoși. Dar aceasta nu era deloc ceea ce voia el să spună. El se referea la rodul în Evanghelie. Am câștigat eu vreun suflet pentru Hristos?

Acum îmi făceam reproșuri că am călătorit în calitate de om care este în concediu și nu de om care câștigă suflete. Am simțit repulsie față de mine însumi. M-am gândit că și Pavel a vizitat Atena. Când i-a observat pe oameni, care erau adânc scufundați în idolatrie, duhul lui s-a trezit. El n-a călătorit cu Touropa. Nu, el nu. El plecase după suflete. Ce cu totul diferit fusesem eu acolo!

În camera de zi era și o pendulă veche. Pe când Isus stătea așa acolo, tic-tacul mi se părea mai tare decât oricând înainte. Am devenit ciudat de intens conștient de scurgerea timpului. Și m-am gândit și la multele reuniuni care au avut loc în această cameră de zi - la trăncăneala, la flecăreala goală, la serile irosite – atât de multă vorbărie, dar nimic despre Cuvântul veșnic. Îmi bătea inima când Isus a mers la televizor. Mi-era teamă de ce avea să spună. Orele care au fost irosite pentru nonsens în culori mișcătoare! Glumele echivoce care au fost așa de penibile! Fără îndoială că televizorul a adus lumea în casa mea. Isus n-a spus nimic. N-a spus că a fost greșit. N-a spus că a fost păcat. N-a spus, în definitiv, nimic, iar aceasta m-a făcut mai nenorocit decât oricând înainte.

În timp ce stăteam acolo cu Domnul, am văzut lucrurile așa cum nu le văzusem niciodată mai înainte. Draperiile – cum aș putea să uit vreodată mica avere pe care am băgat-o în ele? Am cercetat toate centrele comerciale din împrejurimi ca să găsesc unele care să se potrivească exact cu mobilele și covoarele. Pianul și frumoasele recitaluri de cântări, pe care le-am avut cu el! Într-o seară au cântat frații tineri și surorile tinere și au întrebat dacă are cineva vreo dorință pentru o cântare. Eu mi-am dorit frumosul imn vechi: „Aici sunt doar un pelerin, ce locuiește într-un cort”, și am auzit un frate tânăr, convertit destul de proaspăt, spunând insinuant, în spatele mâinii care reproșa: „*Și ce cort!*”

Nu știi de ce, dar am început să mă gândesc la anul jubiliar din Vechiul Testament. În fiecare al cincizecilea an, proprietatea se întorcea la posesorul ei inițial. Aceasta însemna că cu cât era mai aproape anul jubiliar, cu atât mai mult pierdea proprietatea în valoarea de piață. Am făcut un inventar mintal la toate bogățiile mele și mi-am dat seama că valoarea lor scade permanent pentru mine, cu cât ne apropiem mai mult de venirea Domnului. Astăzi aș putea să le folosesc pentru răspândirea Evangheliei; mâine ar putea deja să fie fără valoare pentru mine.

Gândurile mi-au fost întrerupte atunci când enervantul meu câine de vânătoare pomeranian a venit sărind în cameră. Mai bine n-ar fi venit! Încă eram supărat pentru factura pe care a trebuit să i-o plătesc veterinarului pentru vaccin. Întotdeauna am crezut că n-ar fi scump să ții un câine, dar acesta de aici era problematic – mânca numai carne tocată și o mâncare de câini dintre mărcile cele mai scumpe. Eram sigur că în unele părți ale pământului, oamenii ar fi putut trăi din

ce m-a costat pe mine să țin acest animal. Musafirul meu, Exploratorul, înregistra totul și nu spunea nimic.

Dincolo, în colț, puteam să văd colecția mea de timbre – toate timbrele poștale pe care le-a emis Israel vreodată. M-am gândit: „*Isus se va bucura că sunt interesat de Israel și de însemnătatea sa profetică.*”

Dar deodată m-am gândit ce s-ar putea obține pentru El, dacă mărcile poștale ar fi vândute și venitul ar fi investit în literatură evanghelică. Până acum am păzit această colecție de timbre într-adevăr ca pe o comoară, dar acum m-am oprit brusc s-o iubesc.

Pe masa de cafea era o factură de la florar. Trimisesem un buchet de flori de 150 de mărci la înmormântarea domnului Faber. Acum mi se părea destul de nerezonabil să cheltuiesc atâția bani pentru flori care vor avea o existență așa de scurtă. Ar fi fost mult mai bine să cheltuiesc acești bani pentru Biblie. Dar pe de altă parte – presiunea socială este puternică - și am crezut că trebuie să mă conformez ei.

Cum era de așteptat, Domnul a mers dincolo, ca să Se uite la colecția mea de cărți. Eram foarte mândru de scrierile colecționate ale lui Darby, 34 de volume legate în piele. Ca să fiu sincer, abia dacă am citit din ele, dar ele îmi dădeau aparența de erudiție și spiritualitate.

Acolo mai erau și alte cărți, pe care nu le-am citit niciodată și probabil că nu le voi citi niciodată. Și altele pe care le-am citit, dar pe care nu le voi reciti. În timp ce Domnul privea aceste cărți, mă gândeam că ar trebui într-adevăr să vând câteva dintre ele, ca să folosesc banii pentru susținerea lucrării Domnului.

Garajul

Aș fi vrut să nu trebuiască să mergem în garaj. Dar Domnul era deja la ușă și cu siguranță că ar fi observat opunerea mea dacă L-aș fi reținut. Cred că nu trebuie să povestesc ce a văzut El acolo – mașina nouă, velierul, echipamentul sportiv – mi s-a făcut rău gândindu-mă la toată aparatura scumpă de sport care era depozitată acolo.

Sfârșitul turului

Când am pășit în curtea interioară, Domnul a spus – destul de blând, după cum mi s-a părut -: „*Ești tu fericit, William?*”

A trebuit să răspund: „Nu, nu sunt fericit, Doamne. Știu că lucrurile materiale nu pot să mă facă fericit. Ele nu pot niciodată să-mi satisfacă inima. Dar acesta nu este singurul motiv pentru care nu sunt fericit. Vieții mele îi lipsește puterea. Ceva pare să frâneze râul puterii Tale prin mine. Și mă simt și vinovat pentru că am irosit atâția bani pentru mine însumi, pe când totuși, jumătate din lume încă n-a auzit că Tu ai murit pentru ea.”

Apoi am spus – aproape eroid, după cum mi s-a părut: „Doamne, poți să-Ți iei tot ce vrei. Poți avea de la mine tot ce-Ți dorești.”

Dar El m-a corectat: „William, Eu nu iau lucruri. Tu trebuie să iei inițiativa. Tu ești acela care trebuie să le pună pe altarul de jertfă.”

Mi-a făcut semn să mă așez la perete, lângă **EI**. Apoi mi-a spus plin de înțelegere: „Sunt câteva lucruri pe care vreau să ți le spun înainte să plec. Deci, de acum înainte fiecare dintre voi, care nu renunță la tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu. Nu vă strângeți comori pe pământ. Strângeți-vă comori în cer. Căci unde este comoara ta, acolo va fi și inima ta. William, de ce nu începi să trăiești plin de abnegație pentru răspândirea Evangheliei? Dă până te doare! Gândește-te ce a spus David: „Nu voi aduce DOMNULUI arderi-de-tot care nu m-au costat nimic”.

Publicăm acest articol deoarece într-un mod spiritual el arată clar asemănarea tot mai mult cu lumea a creștinilor evanghelici și îndeamnă la un devotament față de Domnul Isus cu inima neîmpărțită.

Titlul original: ... als JESUS in mein Haus kam

Sursa: <https://www.fest-und-treu.de/index.php?id=2&a=1197>